

източните, се очертават както следва: а) при основа — хармоничен dur, мелодията има двойствена, или смесена основа, а именно: първата част на мелодията съ тази основа се движат по хармоничния moll — съ обрнати тетрахорди (*g-as-h-c-d-es-f*), а втората част — върху едноименния dur, — съ финал V ст.

Тълкуваннето на I-та част на горната мелодия — чрезъ хармонията на обикновения dur съ moll субдоминанта, би било погръшно: отъ разширението на мелодията (гл. 4.5.6 и ... тактовие) се вижда, че и тоничната хармония е moll. II-та част е напълно вътъ dur (диатонична) основа.

б). Хармоничен moll, съ обрнати тетрахорди (край на V ст.); този е напълно източнъ видъ (макамъ хиджаскъръ)

æ-a-b-cis-d-e-f-g-a

или въ транспозиция отъ e:

ee-f-gis-a-h-e-d-e.

Такава основа има и известната пъсън, съ текстъ отъ Хр. Ботевъ — „Не плачи майко“ . . .

Нѣкои наши напѣви — съ широкия си и смесенъ тоновъ обемъ, напомнятъ въ своята тонова основа стари тѣ многостепенни птоломееви гами.

(g-a-h-c)-d-e-f-g-as-h-c-d-es-f . . .

Такава е сѫщо и хубавата наша пъсън „Гроzdанка и Богданъ войвода“.

Полифонията, или многогласното хармонично пѣние, е непозната още сѫщностъ въ нашата народна музика. Чрезъ проникване на новото хорово пѣние и въ селата — навѣрно въ недалечно време, народът ще си изработи свой начинъ на полифонично предаване пѣтието до сега единогласно негови напѣви.

Зародишната форма на полифонията се очертава отъ незапомнени времена — чрезъ тъй наречения исонъ, равенъ съпроводъ, обикновено на финалния тонъ на тоновия видъ. Съ този особенъ видъ диафония народът си служи при много хороводни пѣсни: при такива на седѣнка (при задружна домашна работа), на открито — по жетва, пасища и др.

с. Дупни-връхъ, Вратчанско
Сб. Т. В. Нот. Ив. Камбуровъ

Метричните и ритмични форми на българския народенъ напѣвъ.

Тоновите изрази на селския български народъ се очертаватъ въ три основни форми: а) напѣви, съ волно изказани музикални фрази, безъ всѣ каква следа отъ опредѣлена мѣрка — безмензурна музика; б) напѣви, съ